

РЕШЕНИЕ

№ 4321

гр. София, 30.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 30.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **170** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Ц. Ц. Д., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица] срещу заповед № ЗСП/Д-С-КС/1415 от 21.11.2019 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ – К. село, потвърдена с решение № 22-РД06-0310 от 17.12.2019 г. на директора на Регионална дирекция за социално подпомагане - С. – град.

В жалбата са наведени доводи незаконосъобразност на оспорената заповед, като постановена в нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие на материалния закон и с целта на ЗСП. Жалбоподателят счита, че отговоря на законовите условия за получаване на помощ за отопление с електроенергия. Иска се от съда отмяна на заповедта като незаконосъобразна.

В съдебно заседание, жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът - Регионална дирекция „Социално подпомагане“ - К. село, чрез процесуалния си представител юрк. Л., оспорва жалбата и счита същата за неоснователна, а издадения административен акт за правилен и законосъобразен. Не претендира разности по делото.

Софийска градска прокуратура не се представлява и не взема становище по жалбата.

Административен съд София – град, Трето отделение, 70- ти състав, като обсъди доводите на страните, приетите по делото писмени доказателства, намира за

установено от фактическа и от правна страна следното:

Съдебното производство е образувано по жалба, подадена от Ц. Ц. Д.. Предмет на жалбата е заповед № ЗСП/Д-С-КС/1415 от 21.11.2019 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ – К. село, потвърдена с решение № 22-РД06-0310 от 17.12.2019 г. на директора на Регионална дирекция за социално подпомагане - С. – град, с която на основание чл. 13, ал. 2 от ЗСП, чл. 4, ал. 4 и чл. 3, ал. 3 от Наредба № РД 07 – 5 от 2008 г. на министъра на труда и социалната политика на жалбоподателката е отказана целева помощ за отопление с електроенергия за отоплителен сезон 2019 – 2020 г., а именно за периода от 01.11.2019 г. до 31.03.2020 г.

Производството пред административния орган е започнало по заявление – декларация вх. № ЗСП/Д-С-КС/1415 от 25.10.2019 г. на Ц. Ц. Д., с която е поискано отпускане на целева помощ за отопление с електроенергия.

Със социален доклад извършен след социална анкета по повод подаденото от жалбоподателката заявление – декларация е установено, че лицето отговоря на декларираното в заявлението семейно и здравословно положение. По отношение на доходите на лицето е посочено, че лицето притежава недвижим имот /вилно място/ от 969 кв.м., в район В., вилна зона Черен кос и 25 дка земеделска земя в [населено място], за която е сключен договор за аренда, с годишно арендно плащане в размер на 50 лева на декар, която е източник на допълнителен доход. Посочено е, че съгласно служебна бележка от арендатора, рентата за стопанската 2018/2019 г. е в размер на 1269.65 лева.

Въз основа на тези констатации, административния орган е обобщил, че на основание чл. 13, ал. 2 от ЗСП следва да и бъде отказана целева помощ за отопление, тъй като имотите могат да бъдат източник на доходи.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което подадената жалба е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168 от АПК при разглеждане на жалби срещу административни актове съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 – дали актът е издаден от компетентен орган, в предвидените от закона форма, при спазване на материалния и процесуалния закон.

Заповедта е издадена от компетентен административен орган, в съответствие с правомощията, предоставени му с чл.13, ал.2, вр. ал.1 ЗСП, не се констатира и съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Съгласно чл. 12, ал.2 от ЗСП социалните помощи, сред които и целевите се отпускат след преценка на : 1. доходите на лицето или семейството ; 2. имущественото състояние; 3. семейното положение; 4. здравословното състояние; 5. трудовата и учебната заетост; 6. възрастта; 7. други констатирани обстоятелства.

Съгласно чл. 13 от Закона за социално подпомагане социални помощи се отпускат въз основа на заявление – декларация, подадено от нуждаещите се или от упълномощено от него лице. Помощите по ал. 1 се отпускат със заповед на директора

на дирекция „Социално подпомагане“ или от упълномощено от него длъжностно лице след преценка на всички данни и обстоятелства, констатирани със социалната анкета. Отказът за отпускане на социални помощи задължително се мотивира. (чл.13 от ЗСП).

Социалните помощи се отпускат със заповед на директора на дирекция „Социално подпомагане“ или от упълномощено от него лице след преценка на всички данни и обстоятелства, констатирани със социална анкета – чл.13, ал.2 от ЗСП, като право на социално подпомагане имат лица и семейства, които отговарят на определени условия, регламентирани в Правилника за прилагане на закона и Наредба № РД -07-5/16.05.2008 г. за условията и реда за отпускане на целева помощ за отопление.

Кръгът на лицата, които имат право да получават целеви социални помощи е определен в чл. 2 ал. 1 от Наредба № РД – 07 – 05 от 16.05.2008 г. Съгласно цитираната разпоредба право на целева помощ за отопление имат лицата и семействата, чийто средномесечен доход за предходните 6 месеца преди месеца на подаване на молбата – декларация да е по – нисък или равен от диференциран минимален доход за отопление и лицето да отговаря на условията на чл. 10 и 11 от ППЗСП. Съгласно §3 от ДР на Наредба № РД – 07 – 5 от 16.05.2008 г. „диференциран минимален доход за отопление“ е индивидуалната граница за достъп до целева помощ за отопление на всяко лице съобразно възрастта, семейното положение и здравословното състояние, определена по реда на чл.2, ал.4 от Наредба № РД – 07 – 5 от 16.05.2008г.

Месечният размер на целевата помощ за отопление се определя на база левовата равностойност на 350 квтч електроенергия, от които 250 квтч дневна и 100 квтч нощна електроенергия, по осредената крайна продажна цена на електроенергия за битов потребител в началото на отоплителния сезон , съгласно чл. 3, ал.1 от Наредба № РД -07-5 от 16.05.2008 г.

В конкретния случай видно от съдържанието на процесната заповед, целевата помощ за отопление на лицето е отказана с оглед на това, че жалбоподателят не отговаря на условията на посочената по – горе Наредба във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 4 от ППЗСП – притежава недвижима собственост или идеални части от нея – два апартамента, находящи се в С. , придобити чрез завещание , а някои идеални части от тях с договор за продажба , етаж от жилищна сграда, както и вилен имот и движимо имущество – л.а с рег. [рег.номер на МПС] , като тези имоти могат да бъдат източник на доходи.

Изискването на чл. 10, ал. 1, т. 1 ППЗСП е обитаваното жилище да е единствено за семейството, а в чл. 10, т. 4 от ППЗСП се съдържа и друго изискване, което следва да се прилага във вр. с т. 1: да не притежават движима и недвижима собственост и/или идеални части от нея, с изключение на случаите по т. 1, която може да бъде източник на доходи, с изключение на вещите , които служат за обичайно потребление на лицето или семейството.

От представените по делото доказателства, се установява, че жалбоподателят притежава недвижим имот /вилно място/ от 969 кв.м., в район В., вилна зона Черен кос и 25 дка земеделска земя в [населено място], за която е сключен договор за аренда, с годишно арендно плащане в размер на 50 лева на декар, която е източник на допълнителен доход, факти които не се оспорват и от него. Установява се също от представената по делото служебна бележка изх. № 99 от 15.11.2019 г., че рентата за стопанската 2018/2019 г. възлиза в размер на 1269.65 лева и ще бъде получена през м.

12.2019 г.

С оглед на изложеното настоящия съдебен състав на съда, намира, че изводите на Директора на РДСП – С. – град за отказ за отпускане на целева помощ за отопление са обосновани и законосъобразни, изцяло кореспондиращи с доказателствата по делото. Безспорно е в случаят, че е налице друга недвижимата собственост и/или идеални части от нея, която може да бъдат източник на доходи, поради което е налице и основанието по чл. 10, ал. 1, т. 4 от Правилника за прилагане на Закона за социално подпомагане, мотивирало административния орган да откаже предоставянето на целева помощ за отопление.

Наличието на правото на собственост в патримониума на Ц. Ц. Д. на гореописаните недвижими имоти обуславя възможността и да се сдобие с допълнителни доходи: същата би могла да продаде част от тях, да ги отдаде под наем или да се разпорежи по друг възмезден начин с някои от тях. В нормативната уредба не е предвиден критерий в какъв размер трябва да са тези доходи, поради което е напълно ирелевантен размера на насрещната парична престация на евентуалния контрагент. С оглед на това административният орган правилно е отказал търсената помощ по смисъла на чл. 12, ал. 1, т. 2 от Закона за социално подпомагане, предвид констатираната пречка за това – неизпълнение на условието по чл. 10, ал.1, т. 4 от ППЗСП. За да възникне право на социална помощ едно от изискванията на цитираната норма е подпомаганото лице да не притежава недвижимата собственост, която може да бъде източник на доходи. Това изискване е императивно и неговото наличие представлява отрицателна материалноправна предпоставка от категорията на абсолютните за предоставяне на исканата помощ – т.е. препятства възникването на субективното право на целева помощ за отопление.

Социалното подпомагане се изразява в предоставяне на помощи за задоволяване на основни жизнено потребности на гражданите, когато това е невъзможно чрез труда им и притежаваното от тях имущество. Право на социално подпомагане имат българските граждани, когато поради здравни, възрастови, социални и други независещи от тях причини не могат сами чрез труда си или доходите, реализирани от притежаваното имущество да осигурят задоволяване на основните си жизнено потребности. В случая, след като е налице отрицателна предпоставка по чл.10, ал.1, т.4 от ППЗСП, за лицето не е възникнало правото на целева помощ за отопление по чл. 2, ал.1 от Наредба № РД – 07 – 5/16.05.2008 г. за условията и реда за отпускане на целева помощ за отопление. Следователно оспорената заповед, с която компетентния административен орган е отказал на Ц. Ц. Д., отпускане на целева помощ за отопление за отоплителния сезон 2019/2020 г., е материално законосъобразна.

Предвид това, жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Съдът не дължи произнасяне по разноски, тъй като страните не са направили искане за присъждане на разноски.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд - С. град, III отделение, 70 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ц. Ц. Д., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица] срещу заповед № ЗСП/Д-С-КС/1415 от 21.11.2019 г. на директора на дирекция

„Социално подпомагане“ – К. село, , с която е отказано отпускане на целева помощ за отопление с електроенергия за отоплителен сезон 2019/2020 г., потвърдена с решение № 22-РД06-0310 от 17.12.2019 г. на директора на Регионална дирекция за социално подпомагане - С. – град.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл. 13, ал. 7 (Нова - ДВ, бр. 77 от 2018 г., в сила от 1.01.2019 г/ от Закона за социалното подпомагане.

СЪДИЯ: